

[Poul Nilsson.]

meget gerne til de efterfølgende ærede ordførere. Skulle der fremkomme nye tanker, forslag, som kan være mere rimelige eller retfærdige, tror jeg vi kan give tilsagn om en fordomsfri forhandling. Men jeg ønsker at understrege, at vi ikke kan ændre ved statsbanelovens princip. Konsekvensen heraf er altså ganske simpelt, at vi i den foreliggende situation må gennemføre et lovforslag, hvis sigte er, at der skabes en vis balance mellem udgifter og indtægter.

Det glædede mig at kunne læse i den højtærede ministers skriftlige fremsættelse om de meget store besparelser, som er sket i kraft af den rationalisering, der har fundet sted, og som stadig foregår. Havde disse besparelser ved de gennemførte rationaliseringer ikke fundet sted, da havde vi i dag måttet stå over for forhøjelser af en størrelsesorden, der ikke ville kunne sammenlignes med dem, som nærværende lovforslag indeholder.

Jeg har gerne villet sige dette her, thi det er min opfattelse, at prisen for transport, hvad enten det drejer sig om lasttransport eller persontransport, i den konkurrence, vi er inde i, har sin grænse, og jeg er bange for, at det ikke over takstforhøjelser i tiden fremover kan fortsætte ad denne linje. Vi må fortsætte rationaliseringen og undersøge, om der er nye veje, nye muligheder for andre indtægter.

Sidst vi behandlede et forslag til ændring i statsbaneloven, det var den 25. oktober 1961, var jeg inde på nogle betragtninger om at få prøvet mulighederne for en større udnyttelse af pladserne i vore tog, idet jeg henviste til de mange tomme pladser, som jeg mente der kørtes med i DSB, et forhold, som jeg stadig mener er til stede. Jeg anmodede dengang den højtærede minister om en udvidelse af brugstiden for 65-billetterne, og jeg er bekendt med, at en forbedring af ordningen for 65-billetterne er sket. Det vil jeg gerne benytte denne lejlighed til at takke den højtærede minister for. Også for invaliderne er der i den mellemliggende tid sket ændringer, idet der med den højtærede socialministers hjælp og forståelse er skabt en ordning ved cirkulæret af 14. marts i år, som har givet de samme fordele til invaliderne, som gælder for folkepensionisterne. Det kunne være rart at høre noget

om, hvor meget det har betydet i det ca. halve år, som nu er gået. Jeg tænker her på, om man kan give nogle tal, som kan sige os noget om, hvor mange af disse billetter der er solgt, og hvilken bruttoindtægt DSB derved har fået. I denne forbindelse vil jeg gerne, ikke mindst efter opfordringer og henvendelser, jeg har modtaget fra folke- og invalidepensionisternes organisationer, spørge den højtærede minister, om der ikke nu var en mulighed for, at man kunne nedsætte den grænse på 50 km, som gælder for 65-billetterne. Kunne denne 50 km grænse eventuelt halveres, tror jeg på, at det for det første ville skabe megen glæde og tilfredshed hos invalide- og folkepensionister, og at det dernæst, hvad der er lige så vigtigt i denne sag efter mit skøn, vil bevirke, at DSB fik større udnyttelse af sit materiel, større indtægter, uden at dette ville medføre nogen som helst merudgift for DSB.

Mit her udtalte ønske er på baggrund af hele min stilling til dette spørgsmål særdeles moderat, og jeg venter, at den højtærede minister vil modtage disse tanker med sædvanlig forståelse og velvilje.

Med disse bemærkninger kan jeg på socialdemokratiets vegne anbefale det foreliggende lovforslag til fordomsfri og hurtig behandling i det høje ting.

Holmberg: Så er vi altså nået til den næsten hvert år tilbagevendende forhøjelse af statsbanetaksterne i forbindelse med underskuddet i Danmarks største vognmandsforretning, DSB. Jeg lægger ikke skjul på, at jeg flere gange har stillet mig selv det spørgsmål, om de danske jernbaner i det hele taget har en fremtid. Det har de vel nok for hovedbanernes vedkommende, men noget er i hvert fald galt, som det går nu, og så kan vi spørge: hvad er det egentlig, der er i vejen? Tallene viser ganske konkret et underskud, og nu forsøger den højtærede minister at nedbringe underskuddet; han vælger bare at komme med et forslag om en forhøjelse af taksterne på 10 pct. stort set over hele linjen, og så opstår der i hvert fald det spørgsmål for vort vedkommende, om det nu er det rette middel. Jeg indrømmer naturligvis, at det er svært for den højtærede minister, for udviklingen går jo bane imod. Det er, ligesom interessen for